

ního sboru obžalovanému včas sdělena. Že by i dodatečná změna v sestavení soudního sboru musela býti ve lhůtě § 303 tr. ř. oznámena, tento § nenarizuje. Stejný případ byl již vyřešen zrušovacím soudem pod Kr I 758/23; tehdy vyslovil zrušovací soud, že § 303 tr. ř. neohrožuje zmatečností, nebyla-li změna členů porotního soudu oznámena třetí den před hlavním přelíčením, a stejně zní i uveřejněné rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 415 sb. n. s., jakož i čís. 2050 sb. bývalého vídeňského nejvyššího soudu. Zrušovací soud nemá příčiny, by se odchýlil od této ustálené praxe, že totiž povinnost dodržeti třídní lhůtu při dodatečně nastalé změně soudního sboru neplatí. Jelikož tu jde o zmatek procesuálně relativní (§ 344 předposl. odst. tr. ř.) jest ostatně připomenouti, že námitky v příčině zaujatosti jednoho soudce byly uplatněny teprve zmateční stížností, kdežto prohlášení obhájce Dr. Sch-a při porotním líčení se o tuto námitku neopírá a omezuje se jen na odpor podle § 303 tr. ř. Pokud zmateční stížnost poukazuje na to, že obžalovanému nebyla oznámena včas ani změna v osobě předsedově, přehlíží, že zákon nepředpisuje, by bylo sděleno, v jaké funkci se členové soudního sboru zúčastní hlavního přelíčení, nýbrž nařizuje jen, že mají býti jejich jména vůbec obžalovanému sdělena.

Čís. 4513.

Skutková podstata přečinu podľa § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914 — bol-li přečin spáchaný násilím — vyžaduje, aby pachateľ použil fyzickej sily buď priamo proti osobe úradného orgánu, alebo proti veciam s jeho osobou súvisiacim.

(Rozh. z 26. októbra 1932, Zm IV 380/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. T., obžalovanému z přečinu násilia proti úradnému orgánu, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obhájcu obžalovaného z úradnej moci podľa 1. odst. § 35 por. nov. zrušil rozsudky obidvoch nižších súdov a vrátil vec súdu prvej stolice k novému prejednaniu a rozhodnutiu. Zmätočná sťažnosť bola poukázaná na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Proti rozsudku odvolacieho súdu ohlásil obhájca obžalovaného zmätočnú sťažnosť na základe § 385 č. 2 a 3 tr. p. Najvyšší súd, majúc podľa posl. odstavca § 385 tr. p. z úradnej povinnosti zistiť, či sa tu nevyskytuje niektorý vecný dôvod zmätku, sa presvedčil, že nižšie súdy nezistily všetkých okolností rozhodných pre posúdenie, či je tu skutková povaha trestného činu a ktorého. Obidva nižšie súdy uznaly obžalovaného vinným z přečinu násilia proti úradnému orgánu podľa § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914. Vo výroku rozsudku prvého súdu nebolo ani uvedené, jakým spôsobom obžalovaný prekážal úradnému orgánu vo výkone jeho povolania, totiž či násilím, či nebezpečným vyhrožovaním, takže vo výroku rozsudkovom neboly uvedené všetky náležitosti skutkovej povahy

trestného činu, z ktorého obžalovaný bol uznaný vinným. Nižšie súdy zistily len toto: Keď obžalovaný, idúc s vozom, bol zastavený službu konajúcou četníckou hliadkou, ktorá chcela previesť prehliadku cieľom odobrania strelných zbraní, snažil sa prehliadke ujsť, v čom mu však bolo zabránené. Potom sa pokúsil znova ujsť hliadke tým, že začal biť svoje kone. V tom bolo mu znova zabránené tým, že člen četníckej hliadky zadržal kone a opraty. Avšak keď člen hliadky prikročil ku prevedeniu prehliadky, obžalovaný šľahnul do koní bičom a ušiel, takže člen četníckej hliadky nemohol prehliadku vykonať. Z týchto zistení predovšetkým plynie, že nebolo zistené nebezpečné vyhrožovanie. Avšak neboly tiež zistené ani také skutočnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, že obžalovaný bezprostredne alebo aspoň prostredečne upotrebil násilia proti orgánu vrchnosti, totiž že upotrebil fyzickej sily buď priamo proti osobe orgánu vrchnosti, alebo proti veciam, súvisiacim s osobou tohoto orgánu, tak že násilie pôsobilo prostredečne na túto osobu. Ku skutkovej povahe prečinu podľa § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914 však sa vyžaduje, aby násilie bolo použité jedným z týchto spôsobov a prostá neposlušnosť tu nestačí. Podľa trestného oznámenia obžalovaný udrel bičom do koní a ušiel drieb, než četnícky strážmajster D. pristúpil k vozom. Podľa výpovedi svedkov D. a Š. obžalovaný šibal kone bičom a utiekol prv, než by svedok D. kone chytil. Z týchto výpovedí nie je vidno, či upotrebené násilie aspoň prostredečne pôsobilo na úradný orgán, čo by bolo v takom prípade, keď by onen orgán držal kone, alebo voz a obžalovaný by bol bitím koní prostredečne použil fyzickej sily proti úradnému orgánu. Nižšie súdy nehodnotily však výpoveď svedka M., podľa ktorej obžalovaný T. biľ kone vtedy, keď ich držal za uzdy četnícky strážm. Š. V tomto bode je síce rozpor medzi výpoveďou svedka M. a svedka Š., ktorý udal, že držal kone J. P-a. Avšak bolo vecou nižších súdov vysvetliť podrobnosti tohoto prípadu a zistiť skutkový stav tak zovrubne, aby mohlo byť riešené, či obžalovaný použil bezprostredne alebo aspoň prostredečne násilia proti úradnému orgánu. Vyskytuje sa tu tedy prípad 1. odst. § 35 por. nov. a preto bolo rozhodnuté jako hore vo výroku.

Čís. 4514.

Pouhou žadostí o odklad trestu nevzdal se obžalovaný opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Zm I 259/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Jičíně ze dne 8. února 1932, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. ledna 1932, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadené usnesení a soudu první stolice uložil, by postupoval podle předpisů § 285 tr. ř., hledě k předpisům pátého odstavce § 2 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.